

zott nyilatkozattal tette semmivé, hogy ez a megállapodás *conditio sine qua non*-ja volt a kormány részéről a hadügyi kiadások elfogadásának s ennek folytán semmi kétsége sincs, hogy a megállapodás az új hadügyminiszter által is rspektáltatni fog.

Mindazok a kombinációk, amelyeket az új hadügyminiszter hivatalbalépéséhez ellenzéki oldalról fűztek, s amelyeket gondolkodó politikus soha komolyan nem vehetett, a pénzügyminiszter nyilatkozatával végleg halomra dőltek, amint hogy háttalanná vált az a fogás is, amelylyel az ellenzék a jövő évi költségvetés kérdését fölvetette.

Az ujszegedi strand-fürdő.

— Javasolja a folyamamérnökség. —

(*Saját tudósítónktól.*) Megírtuk, hogy Hollós József dr. nagyszabású, modern strand-fürdőt akar létesíteni Ujszegeden. Kifejtettük, hogy erre a fürdőre nagy szükség van, mert ezidőszere nincs Szegeden olyan strand-fürdő, amely a nagyobb igényű közönséget is kielégítené. Hollós dr. kérelmét tárgyalta a tanács is, amely mielőtt véglegesen döntene az ügyben, kikérte a folyamamérnökség véleményét, amely most érkezett meg és a következő:

Hivatkozással nagyságodnak szeptember 12-én kelt átiratára — Hollós József dr és társa kérelmére egy nyári strand-fürdőnek az ujszegedi hullámtéren való létesítése tárgyában — az átküldött folyamodvány visszacsatolása mellett, észrevételeinket a következőkben közöljük nagyságoddal:

Folyamodók a hivatalunkhoz benyújtott beadványukban jelentik, hogy körülbelül 200 méter hosszú parti területen fekvő strand-fürdőt kívánnak létesíteni. Ehez maradandó épületet nem emelnek, kabinjaikat a hullámtéren pontokra építik, úgy hogy vizáradás idején azok onnan elszállíthatók. A hajóvon-

tatást nem fogják akadályozni, minthogy a berendezés és a vizsége között a vontatáshoz szükséges partot szabadon hagyják.

A strand-fürdőnek a most körülírt módon való engedélyezése ellen észrevételeink nincsenek. Az engedély kiadásához azonban egy oly helyszíni rajzok bemutatása kívánatos, a melyen az engedély tárgyát képező strand-fürdő helye határozottan megjelölendő volna és ennek alapján az összes érdekelt felek meghívása mellett megtartandó helyszíni tárgyalás alapján lenne a fürdőhöz állandó helye hatóságilag kijelölendő.

Az eképen megjelölt helyről a fürdőtelep más helyre csakis a helyi hatóság által újabban megtartandó helyszíni szemle alapján legyen elhelyezhető. Az engedély mindenkör csak egy évi időtartamra legyen érvényes, oly megszorítással, ha a fürdőtelepnek eltávolítása akár hajózási folyamrendőri, a helyi hatóság ez irányu rendelkezésének a fürdőtelep tulajdonosai minden kártérítési igény támogatása nélkül záros határidő belül megfelelni kötelesek.

A fürdőtelep tulajdonosai kötelezendők továbbá az ideiglenes folyó csatorna és tóhajózási rendszabályok betartása és mindannak gondos elkerülésére és elhárítására, ami a hajózást és tufajózást akadályozhatná, vagy arra nézve káros lehetne, valamint mindannak elkerülésére, ami a hullámtér fölszapo-dását előidézné és az árvizek szabad lefolyását akadályozná.

Végül kiterjesztendő lenne az engedély a fürdőző közönség átszállítása tekintetében a vámszedési jog kérdésére is, maga a személyszállítás engedélyezése pedig a kereskedelemügyi minisztérium hatáskörébe tartozik.

Szeged, 1911. október 2. Jezerniczky Ákos s. k. királyi műszaki tanácsos.

Nem szabad fölemelni a színházi helyárákat!

(*Saját tudósítónktól.*) Nemrégén több aláírással ellátott levelet kaptunk, melyben arra kérnek bennünket, hogy újra foglaljunk állást a színházi helyárák fölemelése ellen. Ez a kérdés most annyira aktuális, annyira időszerű, hogy eleget tesszünk a levélírók kérdésének és jogos kívánságukat a nyilvánosság elé hozzuk.

A színházi helyárák önkényes fölemelése nem jogos, mert Szeged városa, mint erkölcsi testület, évenként nyolcvanezer koronával járul a színházgat. költségeihez. Ez a nyolcvanezer korona pedig, ha jól tudjuk, a szegedi adófizető polgárok pénzéből kerül ki. Már pedig az az ur, aki fizet, mi pedig kötve hisszük, hogy a közönség kívánná a színházi helyárák fölemelését.

Szeged város nyolcvanezer koronás hozzájárulása már magában véve is olyan tény, mely lehetlenné teszi a helyárák fölemelését. Az igaz, hogy a színházbajáró közönség igényei időről-időre nőnek, de ezzel szemben áll az az elvitázzhatatlanul nagy nyereség, melyet az igazgató a szezon két hónappal való meghosszabbítása által ér el.

A szegedi színtársulat eddig a nyári szezonban csak *Békéscsabán* játszott, most *Makó is az igazgatóé lesz*. Megszűnnek a nyári nagy vakációzások. A színtársulat nem megy egyszerre szabadságra, hanem csak felváltva. Ez olyan anyagi nyereséget jelent, mely bőven kárpótolja a színházlátogatók igényei által okozott többletét.

Az nem ok a színházi helyárák felemelésére, hogy más vidéki színházban magasabbak a helyárák. Aki összeadni tud, az előtt ezt a kérdést magyarázni sem kell. A vidéki színházak közül Szegedé a legnagyobb. A nagyváradi színház például kupolástól együtt beleférne a szegedi színházba. Az aradi színház is sokkal kisebb. Hol van itt akkor az arány?

Ezek az érvek is már megdöntik a színházi helyárák felemelésének létjogosultságát.

A legfontosabb dolog azonban az, hogy a színházi helyárák fölemelése akkor volna jogos, ha megengednék a szabadversenyt. A színház akkor nem egyeszer privilégium lenne, hanem akinek kedve és pénze van, színházat építhetne és így a direktor tényleg jogot formálhatna a helyárák önkényes meg-szabására.

Ebben az esetben azt hisszük senkinek sem volna ellenvetése a „művészet” ázsiójának felemelése ellen. De így? Az érvek beszélnek. Lehetetlen, hogy az érveinket, a jogainkat, az elveinket adjuk föl egy ember, minden esetre ügyes üzleti spekulációja miatt.

Pusztít a kolera a Délvidéken.

— Megfertőzött községek. —

(*Saját tudósítónktól.*) Az a szomorú jóslás, amit a kolerajárvány kezdetén kockáz-tatott meg néhány orvos, már be is teljese-dett. A kolerabacilus tényleg átláptálódott a Dunából a Tiszába. És ez nem is olyan ért-hetetlen valami, mert a Dunának a Tiszával Titelnél természetes kapcsolata van és a *Ferenc József-csatorna* is közvetítheti a fer-tőzést.

A Tiszát, dacára annak, hogy egész bizo-nyosan meg van állapítva a megfertőzés, mégse ellenőrzik eléggé. Orsován, Törökbe-csén, és Dubován több halálos koleraeset for-dult elő, és ha elmulasztják a legerélyesebb védekezést, úgy misem valószínűbb, hogy Szegedet sem kíméli meg a kolera.

A kolerafertőzött vidékeken a hatóságok szinte emberfeletti erőlködéssel dolgoznak azon, hogy a kolera terjedését meggátolják. Meg is van a remény arra, hogy ez sikerül. Egyelőre azonban újabb megbetegedésekről és halálozásokról kell beszámolnunk. A szé-leskörű óvintézkedések révén azonban hi-hető, hogy a járvány most már lokalizálva lesz.

Orsován a helyzet még mindig igen ko-moly. Ugyanis hétfőn és kedden összesen két újabb megbetegedés történt. Az egyik beteg Linczen József, a Magyar Folyam- és Tengerhajózási Társulat negyvenöt éves hi-vatalszolgája, aki tegnap reggel és Dittrich Anna hatvanöt éves asszony, aki kedden dél-előtt betegedett meg. Eddig Orsován össze-sen hat megbetegedés és három halálozás történt. A községet csendőrség és katonaság kordonja fogja körül, a Dunát végig katonaság őrzi. Tormay Dezső orsovai főszolgabíró kedden reggel megindult a Duna mellett a kordon ellenőrzésére és csak estefelé tér visz-sza Orsovára.

Legsúlyosabban támadta meg a kolera a dunamenti községek közül Dubovát. A jár-ványos betegség hirtelen jött és hamarosan négy embert vert le a lábáról. Mind a négyet oly vehemenciával támadta meg a veszedel-mes betegség, hogy mind a négy meghalt. A dubovai halottak ezek: Dobromireszku Mília, Stereszku Antalné, Dobromireszku Pro-kopie és Gogán Makrina. Kedden már nem volt kolerás beteg Dubován, mert mind a négy beteg meghalt. Eszerint Dubova kolera-mentesnek volna tekinthető, ha ugyan hol-napra nem üt ki újra járvány. Az most már egész bizonyos, hogy a nép, minden figyel-meztetés dacára, a Duna vizével mosott, sőt abból ivott is. A hatóságok minden rendel-kezésére ez volt a felelet: Lasz ke binye... és mentek szinte truccból, ostobaságból a Dunára. Az eredmény: a négy halott.

Kedden este telefonon jelentették, hogy Dubova községben a községi bíró kolera-ban megbetegedett. Az alispán szigorú óvintéz-keéseket rendelt el a járvány terjedésének megakadályozására.

Temesvárott, Törökbecsén, Orsován és Dubován minden kétséget kizárólag a kolera pusztít. Ez a rettenetes szörny suhogtatja halált hozó kaszáját az emberek feje fölé. Kedden délbén, tizenkét órakor érkezett meg a belügyminisztérium távirata Temesvár vá-

— A maga felesége az én fiamat verte!

— A maga fia meg az én fiamat verte!

Barkó Péter komoran nézett körül, mint a medve. Érezte, hogy most sikra kell szállania az apai tekintélyért, ha ki akarja engesztelni a délelőtti sörözését.

— A te feleséged az én fiamat merte meg-ütni? Az én tulajdon fiamat?

Ladányi harciasan válaszolt:

— És a te bitang fiad az enyimet merte megütni?

— Bi-i-tang?

— Az hát! Mért nem neveled becsületre! Bitang!

— Hah! Ezt ne merd még egyszer ismé-telni, mert...

— Ugyan mi lesz? Az igazat akárhányszor merem mondani. Bitang!

Ami ezután következett, az nagyon szo-moru dolog. Barkó Péter — valószínű pillan-atnyi fölhevülés enyhítő körülményei között — pofonverte Ladány Ferencet, az ő testi-lelki jóbarátját és hivatalbeli társát. Viszont Ladányi Ferenc gyors egymásutánban két-szer mellbeütötte Barkó Pétert és azután így szólt:

— Ezért még számolunk!

— Ezért még számolunk! — felelte Barkó Péter sötéten.

Ladányi megfogta a felesége kezét.

— Menjünk és vigyük be a Ferkót is. Ezen-tul ne lássam az udvaron azt a gyereket. Hol van Ferkó?

Ladányiné szétnézett az udvaron és Bar-kók is a maguk Petijét keresték. Végre rá-juk találtak.

A kapualjban együtt gurigáztak egy réz-pitykével, amilyent a hajduk szoktak viselni az ünnepi mundérjukon.